

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/64/2020
Identifikačné číslo spisu: 2117010794
Dátum vydania rozhodnutia: 28.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2117010794.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému H. B. pre pokračovací zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného H.Š. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 27. júna 2019, sp. zn. 5To/148/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. B. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 26. apríla 2018, sp. zn. 24T/25/2017, uznal obvinených H. B. a V. B. vinnými z pokračovacieho zločinu úverového podvodu v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v dňoch 23. apríla 2015, 4. mája 2015 a 25. mája 2015 z miesta svojho bydliska Š., Hospodárska 3/6, bez vedomia a súhlasu Q. K., obžalovaný H. B. spoločne s obžalovanou V. B. postupne vylákali v jej mene úver od spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., a úvery od spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., a to takým spôsobom, že najskôr po predchádzajúcej dohode obvinená V. B. využila rozumovú slabosť svojej matky Q. K. a požiadala ju o zabezpečenie potvrdenia o vyplácaní jej dôchodku, na ktorom následne sfaľovali jeho výšku, v rámci spoločnej domácnosti si zaobstarali jej osobné doklady a na základe takto zabezpečených dokladov následne obžalovaná V. B. spoločne s obžalovaným H. B.

1. dňa 23. apríla 2015 prostredníctvom internetového obchodu na stránke www.triangel.sk objednali pod menom Q. K. notebook zn. Toshiba C50 + smart mobil v hodnote 513,50 eura, pri ktorom platbu realizovali formou splátkového predaja, na základe čoho boli presmerovaní na online formulár spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., divízia Triangel, kde vyplnili požadované údaje, pričom doklady a to povolenie na pobyt, cestovný pas a potvrdenie o výplate dôchodku všetko na meno Q. K. naskenovali už dňa 26. marca 2015 pri uzatvorení Zmluvy o poskytovaní služieb na meno Q. K. so spol. Consumer Finance Holding, a. s., na základe čoho bola zmluva o spotrebiteľskom úvere č.

XXXXXXXXX schválená a dňa 5. mája 2015 uzavretá a podľa tejto bola Q. K. zaviazaná ju splácať vo výške 20,05 eura v pravidelných mesačných splátkach po dobu 24 mesiacov;

2. dňa 4. mája 2015 uzatvorili elektronickú zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver č. XXXXXXXXXXXX vo výške 1.600 eur so spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s., podľa ktorej zaviazali Q. K. ho splácať vo výške 49,12 eura v pravidelných mesačných splátkach po dobu 48 mesiacov, k úveru predložili naskenované doklady a to povolenie na pobyt, rodný list, potvrdenie o výplate dôchodku, výpis z účtu všetko na meno Q. K., na základe čoho bol úver schválený a vyplatený na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX patriaci Q. K., ktoré finančné prostriedky si obžalovaná V. B. ponechala;

3. dňa 25. mája 2015 prostredníctvom internetového obchodu na stránke www.domoss.sk, na ktorú sa prihlásili z IP adresy XX.XX.XXX.XXX objednali pod menom Q. K. televízor zn. Samsung UE55JU6652 v hodnote 1.799 eur, pri ktorom platbu realizovali formou splátkového predaja, na základe čoho boli presmerovaní na online formulár spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., kde vyplnili požadované údaje a naskenovali doklady a to povolenie na pobyt, cestovný pas, potvrdenie o výplate dôchodku, výpis z účtu, všetko na meno Q. K., na základe čoho bola zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXX schválená a podľa tejto sa ho Q. K. zaviazala splácať vo výške 112,96 eura v pravidelných mesačných splátkach po dobu 20 mesiacov;

čím uvedeným konaním bola spoločnosti Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Kežmarok, Hlavné nám. 12, spôsobená škoda vo výške 418,45 eura a spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Piešťany, Teplická 147, spôsobená škoda v celkovej výške 3.992,87 eura.

Za to obvinenému H. B.Z. okresný súd uložil podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 5, § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a sedem mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Obvinenej V. B. okresný súd uložil podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorého výkon podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmenečne odložil na skúšobnú dobu tri roky, počas ktorej uložil probačný dohľad nad správaním sa obvinenej. Zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona obvinenej uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze v skúšobnej dobe podmenečného odsúdenia podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Okresný súd podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodených spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., so sídlom Kežmarok, Hlavné nám. 12, IČO: 35 923 130, a spoločnosť Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Piešťany, Teplická 147, IČO: 362 34 176, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 27. júna 2019, sp. zn. 5To/148/2018, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 11. novembra 2019 a jeho obhajkyňa 23. augusta 2019, podal obvinený prostredníctvom - na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu - 6. marca 2020 dovolanie dôvodiac dovolacími dôvodmi uvedenými v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený poukázal na to, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ďalej uviedol, že už v priebehu konania na prvostupňovom súde a rovnako aj v konaní na odvolacom súde trval na vykonaní nasledovných dôkazov: výsluch svedka V. B., W. K. a na uskutočnení dopytu na kuriérsku spoločnosť, za účelom stotožnenia svedka - kuriéra, ktorý doručoval a preberal zásielky od obvinených a jeho nasledovný výsluch. Takým postupom podľa neho súd porušil v

konaní zásadu kontradiktórnosti konania a na základe toho nesprávne právne posúdil skutok.

Obvinený ďalej uviedol, že v tangovanom prípade mu bol uložený neprimerane prísny trest, v tejto súvislosti poukázal na fakt, že je otcom len 5 mesačnej dcéry N. B., nar. XX. Y. XXXX. Podľa obvineného sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné, keďže na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd neprihliadol a napriek riadne navrhnutým dôkazom nevyhoviel a to bez akéhokoľvek odôvodnenia. Dodal, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Takisto sa domnieva, že súd nesprávne vyhodnotil aj vykonané dôkazy, resp. nepripustil ako dôkaz výpovede svedkov V. B. a W. K.

Na základe vyššie uvedeného obvinený zopakoval, že súd zásadným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu, súdne konanie nebolo v súlade so zásadou kontradiktórnosti, keď došlo výlučne k vykonaniu dôkazov v jeho neprospech a dôkazy v jeho prospech súd odmietol vykonať. Rozhodnutie je podľa neho založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, a rozhodnutie je podľa neho založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon a aby zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že sa stotožnila s právnou argumentáciou okresného a krajského súdu a má za to, že prvostupňový ako i odvolací súd rozhodol správne a plne v súlade s vykonanými dôkazmi, ako i v súlade so zákonom. Preskúmaním dovolacích námietok obvineného prokurátorka dospela k záveru, že nie sú naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1, písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku. Ďalej uviedla, že dovolateľom uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyžaduje, aby bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Nie je ním len všeobecné právo obvineného zvoliť si obhajcu a radíť sa s ním počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní a súdu (§ 34 Trestného poriadku), ale aj právo na navrhovanie dôkazov priamo obvineným, alebo prostredníctvom obhajcu. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Obvinený podal na hlavnom pojednávaní viacero návrhov na doplnenie dokazovania. V konaní pred súdom vyplýva pre súd povinnosť rozhodnúť o každom návrhu na doplnenie dokazovania, pričom tak môže urobiť v ktorejkoľvek fáze konania, najneskôr však pred meritórnym rozhodnutím vo veci.

V ďalšom poukázala na to, že ak súd nemieni akceptovať návrh strany na doplnenie dokazovania vykonaním dôkazu týkajúceho sa okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie, alebo okolnosti, ktorú možno zistiť už skôr navrhnutými, resp. zabezpečenými dôkazmi, môže zamietnuť takýto návrh uznesením po začatí hlavného pojednávania, inak tak učí až po vykonaní celého dokazovania, resp. jeho relevantnej časti. Z uvedeného logicky vyplýva, že navrhovanie dôkazov, ale aj opak, teda vzatie návrhu späť, je z časového hľadiska závislé od vývoja procesu dokazovania. Dôsledkom späťvzatia návrhu procesnej strany na vykonanie dôkazu je nedôvodnosť takýto dôkaz vykonať. Späťvzatie návrhu na doplnenie dokazovania možno urobiť písomným podaním alebo zápisnične na hlavnom pojednávaní. Možno tak urobiť individuálne vo vzťahu k jednotlivému pôvodne navrhovanému dôkazu, alebo všeobecne k doplneniu dokazovania ako celku. Z časového hľadiska je hraničnou fázou aplikovanie ustanovenia § 274 ods. 1 Trestného poriadku, teda moment rozhodnutia súdu, ktorým sa uzatvára dokazovanie vyhlásením dokazovania za skončené, čím sa jednak končí najdôležitejšia fáza kontradiktórneho hlavného pojednávania a jednak sa ohraničuje rozsah vykonaného dokazovania, ktoré súd bude hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie. Prokurátorka uviedla, že vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá

návrhy na doplnenie dokazovania v tejto záverečnej fáze konania pred rozhodnutím vo veci samej, kedy naposledy možno uplatniť návrhy na doplnenie dokazovania, je záverečným prejavom tejto procesnej strany o disponovaní s návrhmi na doplnenie dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania, jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. V prejednávanej veci je podľa prokurátorky takýmto prejavom aj vyhlásenie procesných strán (obvinených) na hlavnom pojednávaní dňa 26. apríla 2018, že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania, ktorým sa s následným postupom súdu podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku uzavrelo dokazovanie. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno podľa nej považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V ďalšej časti prokurátorka vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku uviedla, že obvinený naň poukázal len formálne. Dodala, že dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Taktiež nebol podľa prokurátorky naplnený ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z dôvodu, že obvinenému nebol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone a ani taký druh trestu, ktorý Trestný zákon neprípúšťa. Dodala, že uloženie zákonného trestu, o ktorom sa dovolateľ domnieva, že je neprimerane prísny, nenapĺňa vyššie uvedený dovolací dôvod. Na záver prokurátorka uviedla, že dovolanie obvineného sa len formálne opiera o ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže zistený skutok, ktorého sa dopustil obvinený bol podľa nej právne kvalifikovaný v súlade so zákonom, tejto otázky sa však jeho dovolanie vôbec nedotýka, ale výslovne akcentuje nestotožnenie sa s rozsahom dokazovania.

Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, nakoľko je podľa nej zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v písomnom vyjadrení k vyjadreniu prokurátorky nad rámec argumentácie už uvedenej v dovolaní uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené zúčastniť sa verejného zasadnutia, na ktorom odvolací súd prejednával jeho odvolanie napriek jeho neprítomnosti, ktorý sa nemohol tohto úkonu zúčastniť so závažných zdravotných dôvodov; o tomto fakte obvinený navyše aj preukázateľne informoval súd. Napriek uvedenému, nedošlo podľa neho k odročaniu tohto úkonu, ale naopak k vykonaniu úkonu bez jeho prítomnosti. Týmto postupom odvolacieho súdu podľa obvineného bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a rovnako tak mu bolo upreté právo na prístup súdu. Ďalej obvinený uviedol, že jediný dôkaz, na základe ktorého došlo k jeho uznaniu za vinného, je tá skutočnosť, že pri uzatváraní úverových zmlúv bol použitý jeho email. Vzhľadom na uvedené je teda toho názoru, že v danom konaní bol výsluch uvedených osôb dôležitým dôkazným prostriedkom, ktorý súd účelovo neprípustil vykonať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným H. B. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a

štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobil i súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Pokiaľ ide o obvineným označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku treba vo všeobecnosti uviesť, že tento možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska

ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inak povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

V súvislosti s obvineným namietaným konaním verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že podmienkou vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného je, aby mu bolo upovedomenie o verejnom zasadnutí riadne a včas doručené a bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok podľa § 292 ods. 5 Trestného poriadku. V predmetnej veci zo spisového materiálu vyplýva, že obvinenému bolo 10. júna 2019 (č. I. 504) doručené upovedomenie o verejnom zasadnutí, v ktorom bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti alebo za podmienok podľa § 292 ods. 5 Trestného poriadku (č. I. 505).

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený v rámci tohto dôvodu dovolania vecne uplatnil a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Napokon vo vzťahu k obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietať neprímeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin úverového podvodu podľa § 222 ods. 3 Trestného zákona ustanovuje zákon trest odňatia slobody na tri až desať rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci

zákonnej trestnej sadzby. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia (str. 6), že okresný súd postupoval správne aj pri úvahách o druhu a výmere trestu obvineného a uložil tomuto trest, ktorý zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestu. Zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o polovicu bolo v súlade so zákonom, keďže obvinený opätovne spáchal zločin, pričom sa trestného činu dopustil v skúšobnej dobe podmieňného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Obvinený bol v minulosti deväťkrát súdne trestaný, je špeciálnym recidivistom, ktorý už bol pre zločin úverového podvodu odsúdený. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a sedem mesiacov je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného H.Š. B. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.